

Prelāta vēstule (novembris 2011)

Liecināt par ticību citiem, it īpaši ar savu paša dzīvi, ir katra kristieša „priecīgs pienākums”, savā novembra vēstulē saka bīskaps Havjērs Ečevarrija.

3.12.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Sākot ar novembra mēnesi Baznīca mūs aicina pacelt acis virs zemes horizonta. Visu Svēto diena, ko šodien svinam, un rīt atzīmējamā

Dvēseļu diena stāsta mums par to, ka Dievs mūs ir radījis, lai mēs kalpotu Viņam un slavētu Viņu uz zemes, un baudītu Viņa klātieni mūžīgi Debesīs. Salīdzinot ar mūžību zemes dzīve, lai cik ilga tā arī nebūtu, ir tikai īss mirklis. To māca kāds no psalmiem: *Cilvēks savā dzīvē ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā. Kad vējš to skar, tad tās vairs nav, un neatrod vairs pat tās vietu. Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam dzīva tajos, kas Viņu bīstas.*[1] Daudzreiz tiku dzirdējis, kā mūsu Tēvs komentēja šos vārdus, pievienojot tiem: *Vultum tuum, Domine, requiram!*[2] - Es meklēju, Kungs, Tavu vaigu.

Vienīgais, kas patiesi ir svarīgs un pūļu vērts, ir nonākt Tēva mājās, kur Kristus mums ir sataisījis vietu.[3] To labi zina svētlaimīgās dvēseles, kas jau priecājas, svētumā skatot Dievu Debesīs; un tās, kas cieš šķīstītavā, lai attīrītos pirms tiks ielaistas Debesu godībā.

Šīs liturģiskās piemiņas dienas un viss šis mēnesis, ko iesākam, ir laba iespēja veikt dziļāku sirdsapziņas izmeklēšanu, no jauna atdzīvināt ilgas pēc Dieva un izlabot to, kas labojams. *Jo ko tas līdz cilvēkam, ja viņš iemantos visu pasauli, bet savā dvēselē cietīs zaudējumu? Vai kādu izpirkumu cilvēks dos par savu dvēseli?*[4] Šiem Kristus jautājumiem vajadzētu būt klātesošiem mūsu ikdienā un izgaismot visu mūsu rīcību. Jo „**ko līdz cilvēkam visas zemes lietas, visi prāta un gribas centieni? Ko tas ir vērts, ja viss paiet, viss iznīkst, ja visas šīs zemes bagātības ir tikai teātris un maskarāde? Kam tas viss, ja pēc tam ir mūžība uz mūžu mūžiem... uz mūžiem... uz mūžiem?(...).**

Cilvēki melo, kad par zemes lietām saka „uz visiem laikiem”. „Uz visiem laikiem” ir patiesība, absolūta patiesība tikai Dieva Vaiga priekšā. Un tā tev jādzīvo

**tava dzīve, ar ticību, kas palīdz tev
sajust medus garšu, debesu saldmi,
domājot par mūžību, kas patiesi ir
„uz visiem laikiem”.[5]**

Paraugoties uz mūsu pasauli, mums ar sāpēm sirdī jādomā par to, ka daudzi vīrieši un sievietes, jauni cilvēki un veci ļaudis, staigā pa šīs zemes ceļiem, nemaz nedomājot par mērķi mūžībā. Viņu dzīve gandrīz pilnībā ir piepildīta ar citām rūpēm un vajadzībām; un dažkārt, ne viņu pašu vainas pēc, viņi nezina par to cieņu un godu, uz ko Dievs viņus aicina, par to bezgalīgo laimi, uz ko Viņš ielūdz. Šo daudzo cilvēku liktenis, kuri nepazīst Dievu vai kuri ierāda Dievam pakārtotu vietu, nedrīkst būt vienaldzīgs tev un man, ikvienam kristietim, kas apzinās sava aicinājuma lielumu. Neraugoties uz šo realitāti, nebūsim pesimisti. Lūgsim Dievu, lai Viņš mūs piepilda ar Savu degsmi un dod mums saprast, ka ar lūgšanām un

mortifikāciju mēs varam aizsniegt
vistālākos planētas stūrīšus. Vai mēs
mīlam visu cilvēci? Kāda ir mūsu
reakcija uz ziņām no tālām zemēm?

Nesen publicētajā apustuliskajā
vēstulē, ar kuru pāvests izsludināja
„Ticības gadu”, kas sāksies nākošā
gada oktobrī, Benedikts XVI no jauna
uzsver šo Dievam uzticīgo katoļu
pamatpienākumu. **„Mēs nedrīkstam
pieļaut, ka sāls zaudē savas spējas
un gaisma tiek paslēpta (sal. Mt
5,13-16). Arī mūsdienu cilvēks
līdzīgi samārietei var no jauna
sajust nepieciešamību doties pie
akas, lai dzirdētu Jēzu, kurš aicina
ticēt Viņam un smelt dzīvo ūdeni,
kas izplūst no Viņa avota (sal. Jņ
4,14).”**[6] Doma par Svēto
Sadraudzību, kas ir tik dzīva
tuvākajās nedēļās, mudina mūs lūgt
Svētās Trīsvienības Trešo Personu
nostiprināt katrā no mums vēlēšanos
tuvināt Viņam daudz dvēseļu. *Ure
igne Sancti Spiritus!*, mēs tāpat kā

mūsu Tēvs saucam saucienu, kas viņu tik ļoti iedvesmoja. Aizdedz mūs, Kungs, ar Svētā Gara uguni! Darbojies mūsu dvēselēs – esi mūsu prāta gaisma, gribas izlēmība, sirds stiprums – mudini mūs uz pastāvīgu apustulātu, ka mēs izmantotu visas iespējas (un mācētu rast jaunas), lai spētu vest tuvāk Dievam tos cilvēkus, ar kuriem tiekamies.

Mums ik dienas ar jaunu dedzību jāuzņemas mūsu apustuliskais darbs. „**Mums no jauna jāatklāj**”, turpina Pāvests, „**kāda bauda ir pārtikt no Dieva Vārda, ko mums uzticīgi nodod Baznīca, un no Dzīvības Maizes, kas tiek dāvāta par uzturu visiem tiem, kas ir Viņa mācekļi (sal. Jņ 6, 51). Patiesi, Jēzus mācība arī šodien izskan ar to pašu spēku: «Necentieties pēc izzīkstošās barības, bet pēc tādas, kas paliek mūžīgai dzīvei.»(Jņ 6, 27)** Jautājums, ko izvirzīja tie, kas Viņā klausījās, ir arī šodien mums tas

pats: «Kas mums jādara, lai darītu Dieva darbus?»(Jņ 6, 28) Mēs zinām Jēzus atbildi: «Tas ir Dieva darbs, lai jūs ticētu uz to, ko Viņš sūtījis.»(Jņ 6, 29) Ticēt Jēzum Kristum, tā tad, ir ceļš, pa kuru galu galā varam sasniegt pestīšanu.»[7]

Kā vienmēr vērsīsim savu skatienu uz mīļoto mūsu Pestītāja tēlu. Mums ir jātic uz Viņu, mūsu Dievu un Glābēju, kurš ar Svētā Gara līdzdalību vēlas mūs aizvest Dieva Tēva godībā. Viņš to vēlas tik ļoti, ka reiz izsaucās, vēršoties pie saviem mācekļiem: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur*[8]; - Es atnācu uguni mest uz zemi, un mana vēlēšanās ir, lai tā iedegtos.

Šie vārdi svētā Hosemarijas dvēseli skubināja kopš agras jaunības.
„Gadiem ilgi manī iekvēlojās mīlestība uz Dievu, apcerot Jēzus

vēlēšanos aizdedzināt pasauli ar savu uguni. Un es nevarēju noturēt sevī šo iekšējo uguni, kas spēcīgi dega manā dvēselē, tā izlauzās uz āru un manas lūpas sauca tiem pašiem Skolotāja vārdiem: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? ... Ecce ego quia vocasti me (Lk 12, 49; 1 Sam 3, 8); - Es atnācu uguni mest uz zemi, un mana vēlēšanās ir, lai tā iedegtos.... Še es esmu, jo tu esi mani saucis.”[9] Un viņš piebilda, ka šie vārdi bija priekš viņa kā ”stimuls. Lai tie būtu stimuls arī priekš jums; lai jūs nekad nebūtu apdzisuši; apzinieties, ka jūs esiet dievišķās uguns, dievišķās gaismas, Debesu siltuma, Dieva mīlestības nesēji visā apkārtējā pasaulē.**”[10]**

Lūgsim Svēto Garu aizdegt mūsu sirdis, lai mēs līdz ar Kristu justu vēlēšanos glābt visas dvēseles. „**Šim saucienam: Ignem veni mittere in**

terram!, Es atnācu uguni mest uz zemi, ***jādeg mūsu sirdīs. Mums jābūt apņēmības pilniem, absolūti pārlicinātiem sacīt Kungam: Ecce ego quia vocasti me!*** (1 Sam 3, 8), Še es esmu, jo tu esi mani saucis ***būt par kristieti. Par ģimenes tēvu? Jā, par ģimenes tēvu. Par bērnu ģimenē? Jā, par bērnu ģimenē. Par ģimenes māti? Jā, par ģimenes māti. Bet aizdedziet ar uguni visu, kam pieskaraties. Ja neizplatīsiet uguni ap sevi, jūs paši sadegsiet mulķīgi, atstājot aiz sevis tikai pelnus, tā vietā lai kvēlotu gaiši un silti.***”[11]

Apustulāts – priecīgs katra kristieša pienākums, kas mudina mūs turpināt Kristus misiju, kuras īstenošana uzticēta Baznīcai, katram savā Mistiskās Miesas vietā. Labs piemērs, kas ir svarīgs vienmēr, ir īpaši nozīmīgs mūsdienās. Ir cilvēki, kas dzīvo tālu no Dieva un reliģiju nepraktizē, tādi, kuriem nav

pieņemamas sarunas par pārdabiskām lietām vai pat vienkārši garīga satura runas. Taču liecība, ko sniedz pareiza, taisnīga izturēšanās personīgajā, ģimenes, darba vai sabiedriskajā dzīvē, nekad nepaliek nepamanīta. Šie cilvēki, pat ja viņi to nesaka atklāti, bieži savā sirdī jautā, kas ir tādas uzvedības pamatā; un šādā ceļā viņi jau sāk atvērties Kristus gaismai. „**Ar savu eksistēšanu pasaulē**”, raksta Pāvests, „**kristieši ir aicināti likt mirdzēt patiesības vārdam, ko mums ir atstājis mūsu Kungs Jēzus Kristus.**”[12] Šajā nozīmē, kā skaidro Benedikts XVI, *Katoliskās Baznīcas Katehisma* studijas vai tā atkārtošana iegūst īpašu svarīgumu, jo tas dod iespēju labāk iepazīt ticību un tās konsekvences un palīdz nodot šīs zināšanas citiem. Nepārstāsim vērsties pie šā avota un ieteikt to cilvēkiem, ar kuriem tiekamies.

Ticība nebeidzas ar zināšanām par tām patiesībām, kas glabājas atklāsmes krātuvē, bet, pateicoties tās iekšējam dinamismam, tā prasa, lai tiktu izpausta uz āru. Sv. apustulis Pāvils raksta, ka ticība *per caritatem operatur*[13], darbojas mīlestībā; un mīlestība izpaužas konkrētos darbos kalpojot citiem, uzmanībā, interesē par viņu lietām. Un tā sākas ar pašiem tuvākajiem. Pirmā mīlestības izpausme ir vēlēties to pašu, ko vēlas Dievs, proti, *lai visi cilvēki tiktu izpestīti un atzītu patiesību*. [14]

Vienvārdsakot, darīt zināmu citiem ticību, ko esam saņēmuši. Tas ir mērķis, uz ko Pāvests norāda savā nesenajā vēstulē, jo „**tagad bieži notiek tā, ka kristieši vairāk ir norūpējušies par saviem sociālās, kulturālās un politiskās darbības rezultātiem, tajā pašā laikā turpinot domāt, ka ticība ir pašsaprotams sabiedriskās dzīves priekšnosacījums. Taču patiesībā šis priekšnosacījums ne tikai vairs**

netiek uzskatīts par tādu, bet bieži vien pat tiek noliegts. Ja agrāk sabiedrības vienojošo kultūru varēja atpazīt pēc tā, kā tā pieņēma ticības patiesības un no tām izrietošās vērtības, tad šodien tas tā vairs nav visnotaļ plašos sabiedrības slāņos.”[15]

Visu savu dzīvi svētais Hosemarija sludināja, ka ir nepieciešams ar mūsu ticību piesātināt domas, vārdus un darbus. Viņš uzstāja uz to, ka kontaktējoties ar citiem cilvēkiem, mums nekavējoties jāapdomā, kā mēs varam palīdzēt viņiem nokļūt tuvāk Dievam. Viņam bija paradums veidot salīdzinājumus. „***Vai redziet, ka visi cilvēki– arī tu un es– sevī nes sava veida psiholoģisku aizspriedumu, tādu kā profesionālu psihozi? Ja ārsts redz kādu ejam pa ielu, pats to nemaz neapjaušot, viņš pie sevis domā: «Tam cilvēkam kaut kas nav labi ar aknām.» Un skroderis, kas viņu***

**uzlūko, piezīmē: «Cik viņš slikti
ģērbies, vai arī - cik labs
piegriezum!» Un kurpnieks skatās
uz apaviem... Un tev un man,
Dieva bērniem, kas aiz mīlestības
uz Dievu esam aicināti kalpot
citiem, mums, redzot cilvēkus,
jādomā par dvēselēm: Lūk,
dvēsele, – mums sev iekšēji jāsaka –
kam nepieciešama palīdzība,
dvēsele, kurai vajadzīga sapratne,
dvēsele, ar kuru mums kopā
jādzīvo, dvēsele, kas mums
jāglābj.»[16]**

Tā izturēties ir loģiski, jo ikvienam,
„kurš ir atklājis Kristu, arī citi
jāved pie Viņa. Lielu prieku nevar
paturēt tikai sev. Tas ir jānodod
tālāk.”[17] Tā ir izturējušies Kunga
uzticīgie sekotāji visos laikos. Svētais
Gregors Lielais sprediķoja: „Ja jūs
atklājat, ka kaut kas jums ir bijis
noderīgs, cenšaties, lai arī citi to
iegūtu. Jums tātad jātiecas pēc tā, lai
citi pavadītu jūs Kunga ceļā. Ja jūs

dodaties uz forumu vai uz pirti, un satiekat kādu, kas nav aizņemts, uzaiciniet viņu nākt līdzī. Pārvērtiet šo ikdienišķo nodarbi par garīgu, un, kad jūs ejiet pie Dieva, nedariet to vieni.”[18]

Aizdomāsimies par to, ka neraugoties uz nevērības un relatīvisma gaisotni, ikvienā sirdī mājo slāpes pēc mūžības, ko remdēt spēj tikai Dievs. Šī realitāte var būt par stingru atbalsta punktu, lai ik dienu atjaunotu apustulisko dedzību, zinot, ka kristiešus, tevi un mani, Dievs vēlas izmantot par instrumentiem, lai vestu citus cilvēkus uz Debesīm. Kaut arī mēs redzam, ka neesam neko vērti, un tā patiešām arī ir, **„mums dedzīgi jāvēlas un atbilstoši jārīkojas, lai aiznestu Kristus gaismu, Kristus dedzību, Kristus ciešanas un pestīšanu līdz daudzām kolēģu, draugu, radnieku, paziņu un nepazīstamu ļaužu dvēselēm, neraugoties uz to,**

kādi ir viņu uzskati par zemes lietām, lai viņus visus brālīgi apskautu. Tad mēs būsim liesmojošs rubīns, pārstāsim būt tas nekas, tā nabaga nožēlojamā ogle, lai būtu Dieva balss, Dieva gaisma – Vasarsvētku uguns!”[19]

Pirms dažām dienām es biju Pamplonā, kur biju par priekšsēdētāju goda doktora titula piešķiršanas ceremonijā Navarras universitātē. Pēc tam man Madridē bija vairākas tikšanās ar tūkstošiem Prelatūras ticīgo, atbalstītājiem un draugiem. Es lūdzu Svēto Trīsvienību, lai visos tiktu atjaunota apustuliskā dedzība, lai viņi ar personisko draudzības un uzticības apustulātu līdzdarbotos jaunajā sabiedrības evaņģelizācijā un veicinātu formācijas aktivitātes, kas nes Kristus vēsti visā apkārtējā pasaulē.

Pirms es nobeidzu šo vēstuli, lūdzu
jūs lūgties par trīsdesmit pieciem
jūsu brāļiem, kuri 5. novembrī Romā
tiks iesvētīti par diakoniem. Lūdziet,
lai viņiem un visiem Baznīcas
kalpiem būtu sirds, kas līdzinātos
Kristus Sirdij.

Turpināsim būt cieši saistīti ar
Romas Pāvestu un ar vietējiem
diacēžu bīskapiem. Pateiksimies
Dievam par garīgajiem augļiem, ko
Viņš mums ir dāvējis caur Opus Dei
ticīgo apustulisko darbu. It īpaši
darīsim to 28. novembrī, kas ir
gadadiena Opus Dei pasludināšanai
par personālo prelatūru. Lai mūsu
pateicība pie Dieva nonāk caur
Marijas rokām.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. novembrī.

[1] *Ps* 103, 15-17.

[2] *Sal. Ps* 27, 8.

[3] *Sal. Jņ* 14, 2-3.

[4] *Mt* 16, 26.

[5] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 200.

[6] Benedikts XVI, Apustuliskā vēstule *Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 3.

[7] *Turpat*. [8] *Lk* 12, 49.

[9] Sv. Hosemarija, *Vēstule* 09.01.1959, Nr. 9.

[10] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 12.02.1975.

[11] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 09.02.1975.

[12] Benedikts XVI, Apustuliskā vēstule *Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 6.

[13] *Gal* 5, 6.

[14] 1 *Tim* 2, 4.

[15] Benedikts XVI, Apustuliskā vēstule *Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 2.

[16] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 25.02.1965.

[17] Benedikts XVI, Sprediķis, 21.08.2005.

[18] Gregors Lielais, *Homīlijas par Evaņģēlijiem*, I, 6, 6 (PL 76, 1098).

[19] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 02.06.1974.